

НОВОГОДИШЕНЪ КЪСМЕТЬ

Отъ една седмица Слави се готвѣше. За Нова година, както другъ пѣтъ, на Хижата приготвяха голѣма елха. За това съобщаваха дори и въ вестниците. Два цѣли дни Цанито се молѣ да взематъ и нея, сърдѣ се, плака, но Слави остана немолимъ. Като рече — не, и не!

— Дечурлига зимно време въ планина не вода! Разбрали? Ще ни срещне по пѣтя я вѣлкъ, я мечка — какво ще те правимъ тогава?.. А?.. Ние съ Даня сме друго — нашата работа е мжжка работа! Казахъ ти — не може, и толкозъ!

Цанито го гледаше уплашено съ насълзени очи. На Слави му дожалѣ.

— Тебе ще те водимъ, — додаде той, — като цѣвнатъ цѣвѣтата. Сега, аслж, защо ти е? Само снѣгъ, студъ — и мечки...

— Мечки... какви мечки? — изхълца Цанито. — Че мечките нали спятъ презъ зимата?

— Ти все много знаешъ, —

сопна се братъ ѝ. — Спятъ тѣ, ама може нѣкоя да се събуди, щомъ подуши такава крѣхко месце, като тебе... И Слави смигна на Даня. — Ха сега стига си хленчила! Пѣкъ ние ще ти донесемъ подарѣкъ отъ елхата!

Рано следъ обѣдъ срещу Нова година двамата юнаци трѣгнаха. Навлѣчени съ по два чифта панталони, пуловери, кожухчета и съ тежки раници — отдалечъ тѣ приличаха на възглавници, напълнени съ парцали. Само Бѣлчо съ веселъ лай тичаше назадъ-напредъ както винаги, безъ дрешка и босъ. Прехвърчаше рѣдѣкъ снѣгъ. Изъ улиците бързаха хора, дрънчаха шейни, минаваха скийори, съ ски на рамене. Планината се дигаше насреща — спокойна, цѣлата побѣлѣла, по-близка, но и по-пуста отъ другъ пѣтъ. Градътъ остана назадъ и една алея отъ голи дървета се опѣна предъ тѣхъ.